

Căsătoria ce rezistă încercărilor vieții

Relația dintre două persoane se schimbă cu timpul și cere să se știe cum să se adapteze evoluției și circumstanțelor care modifică felul de a se iubi. Credința este de un mare ajutor în acest proces.

23.09.2021

Cuplurile parcurg diferite etape, este evident: de la „iubire la prima vedere” la iubirea binevoitoare, trecând prin maturizarea iubirii. Acestea spuse, de-a lungul timpului,

circumstanțele personale ale cuplurilor, dificultățile, cotidianul, nu deformează legătura conjugală rezultată din consimțământul mutual al soților, exprimat legitim.

„Din mariajul valid se naște între soți o *legătură* prin însăși natura sa perpetuă și exclusivă; apoi, în mariajul creștin, soții sunt întăriți și ca și consacrați printr-un *sacrament special* în privința îndatoririlor și demnitatea stării lor” [1].

Consimțământul inițial al soților este esențial în căsătorie. Este exact ceea ce înseamnă căsătoria și, fără el, nu există căsătorie. „Da, vreau” : această voință exprimată reciproc în totală libertate face ca soții să *devină* o realitate nouă, o unitate în deosebirea personală. Altfel spus, ei își asumă amândoi o alianță stabilă – căsătoria – pentru toată viața care va fi de atunci locul în care fiecare își va găsi împlinirea, spre binele și

fericirea celuilalt. Numai în căsătorie devin ei un singur trup și un singur suflet.

Numai din această unire unică, exclusivă, perpetuă izvorăște întrajutorarea ce se concretizează în cotidianul soților prin mii de detalii de bunăvoință, de ajutor și semne de interes. Din gesturi, de la cele mai intime și spirituale la cele mai materiale : un „te iubesc”, un zâmbet, un cadou în date emblematice, trecând peste „micile fricțiuni fără importanță dar al căror egoism ar putea produce munți (...)” și adăugând „multă iubire în micile servicii care țin viața comună de fiecare zi” [2].

Este vorba deci de o desfășurare a persoanei în realizarea dăruirii totale și gratuită la care sunt chemați soții.

Întrajutorarea proprie iubirii, care vrea mereu mai mult pentru că iubește mereu mai mult, ține și de a *contempla ceea ce nu este încă decât o posibilitate*. „Iubirea, spune Viktor Frankl, este singura cale pentru a ajunge în sufletul personalității cuiva. Nimeni nu cunoaște intimitatea celuilalt dacă nu-l iubește. Este actul spiritual al iubirii care permite contemplarea caracteristicilor persoanei iubite și să ajungă astfel să contemple ceea ce nu este decât o posibilitate, ceea ce trebuie încă devoalat și expus”.

În plus, persoana care iubește permite persoanei iubite să-și reveleze posibilitățile ascunse : așa

este puterea iubirii! Cine iubește vede mai departe și-l încurajează pe celălalt să-și scoată la suprafață capacitățile sale personale cele mai profunde” [3].

Aceste atenții susțin viața cuplului și nu trebuie abandonate de-a lungul timpului, deoarece ele sporesc iubirea. Ele reflectă, evident, cantitatea și calitatea iubirii lor și sunt indispensabile pentru că soții au nevoie de aceste probe specifice iubirii umane : o iubire ce este în măsură să *dezvăluie posibilitățile ascunse*.

Iubirea, îndrăzneată, curajoasă, temerară chiar, ia avânt pentru a ajunge pe culmi: ține să facă mai bună persoana pe care o iubește.

Aceste manifestări de iubire sunt dublate de optimism, sinonimul speranței creștine, „virtute ce face ca defectele să devină ocazii de *învățare și progres*” [4] deoarece progresul

este scopul învățării, iar aceasta la toate nivelurilor persoanei.

Optimismul aliat delicateței, gratitudinii, care este un mod de a recunoaște la celălalt binele și prezența sa, ni-l aduc alți aliați : capacitatea de a ierta și de a cere iertare; faptul de a ne ști fragili și dependenți, având nevoie de favoruri și ajutor de la celălalt.

Aceste dovezi ale fidelității conjugale reprezintă un *zid* contra inevitabilelor surprize ale vieții.

Într-una dintre catehezele despre căsătorie și familiei, papa Francisc insista asupra a trei expresii, refugiu, calea pentru a veghea asupra cuplului – care nu va merge fără a lupta contra egoismului – : „***te rog, mulțumesc, pardon.*** Într-adevăr, aceste cuvinte deschid calea pentru a trăi bine în familie, pentru a trăi în pace. Sunt cuvinte simple, dar nu atât de simple pentru a le pune în practică! Ele conțin o mare forță:

forța de a proteja casa, de-a lungul miilor de dificultăți și încercări; În schimb, absența lor, puțin câte puțin, deschid bariere care pot duce la prăbușire” [5].

Mai întâi, spune papa, ***te rog?*** Când ne preocupăm să cerem cu politețe ceea ce gândim că putem pretinde, stabilim o adevărată bază pentru spiritul coexistenței conjugale și familiale. Să intrăm în viața celuilalt, chiar și când el face parte din viața noastră, cere delicatețea unei atitudini care nu este invazivă, care să reînnoiască încrederea și respectul. Pe scurt, intimitatea nu permite să consideri totul ca dobândit. Iubirea, cu cât este mai intimă și profundă, cere și mai mult respectul libertății și capacitatea de a aștepta ca celălalt să-și deschidă poarta inimii sale” [6].

Cât despre cuvântul ***mulțumesc***, papa adaugă : „Uneori ajungem să

gândim că am devenit o civilizație a cuvintelor grosolane, ca și cum acest lucru ar fi un semn de emancipare. Îl auzim chiar spus public.

Amabilitatea și capacitatea de a mulțumi sunt văzute ca semn al slăbiciunii, uneori suscită chiar neîncrederea. Trebuie să ne opunem acestei tendințe chiar în sânul familiei. Noi trebuie să devenim mai intransigenți asupra educației, gratitudinii, recunoștinței: demnitatea persoanei și justiția socială trec amândouă pe aici. Dacă viața de familie neglijează acest stil, îl va pierde și viața socială” [7].

Cât despre ***pardon (iartă-mă, scuză-mă)*** : Un cuvânt dificil, desigur, dar totuși atât de necesar. Când lipsește, micile fisuri se lărgesc – chiar fără a o dori – până la a deveni șanțuri adânci. (...) Dacă nu suntem capabili să ne cerem scuze, înseamnă că nici noi nu suntem capabili să iertăm. Într-o casă unde

nu se cere iertare, începe să lipsească aerul, apele devin stătătoare.

Numeroase sentimente rănite, numeroase familii destrămate încep cu pierderea acestui cuvânt prețios : „iartă-mă” [8].

Papa concluzionează : „**Finețea iubirii dă viață familiei**”.

Fără-ndoială este ușor să *ne lăsăm duși* de rutina vieții cotidiene și nici să nu ne mai „comportăm corect”, pentru mii de motive : oboseala, stresul, greutatea, munca profesională prea solicitantă, grija copiilor, etc. Acestea zise, nu vom uita că ne adresăm celei sau celui pe care liber l-am ales într-o zi pentru a parcurge împreună drumul vieții, oferindu-ne ei sau lui, din iubire.

Să evocăm trecutul, să sperăm în viitor

De-a lungul vieții, cunoaștem urcușuri și coborâșuri, inevitabile dar surmontabile. Trebuie, atunci, **să evocăm** trecutul, momentul primei întâlnire, alegerea persoanei care ne părea atunci unică, excepțională și cu care să ne petrecem zilele. Este vorba despre un exercițiu indispensabil al memoriei afective care ajunge la tandrețe și care face bine iubirii ca act al inteligenței, al voinței și al inimii. Făcând acestea, re-punem la loc în inima noastră, foarte delicat, trăsăturile caracteristice, înțelegând prin aceasta defectele și limitele, care ne-au împins să ne angajăm să iubim „pentru totdeauna”.

Analizăm atunci **prezentul**, gata să ne ameliorăm și să facem ca celălalt să fie mai bun mereu, să ne reafirmăm iubirea într-un elan

reînnoit care ne întărește unirea noastră.

Apoi avem în vedere **viitorul**, a cărei incertitudine este o provocare ce ne încurajează pentru că progresul nostru aici, pe pământ, vizează plenitudinea fericirii din Cer, asigurați că noi suntem „*că drumul nostru pentru a merge în cer se numește X (prenumele femeii și / sau al bărbatului)*” (Sf. Josemaría).

Maria Brancatisano comentează astfel acest mod de a spune al sfântului Josemaría : „Aparent cu o tentă de romantism, această frază foarte simplă, adresată tinerilor soți și / sau părinților, are o profunzime și un înțeles inovativ și ne invită să reflectăm foarte profund. Asigurând aceasta, Josemaría Escrivá contestă ideea potrivit căreia îndatoririle conjugale ar fi ceva marginal în raport cu îndatoririle față de Dumnezeu. Într-adevăr, aceste

cuvinte inițiază debutul unei superpoziții sistematice a relației cu Dumnezeu și a raporturilor conjugale, în sensul în care ipoteza unei vieți pe deplin creștină, *a latere* (alături,/ colaterale) vieții conjugale nu este de conceput, deoarece Dumnezeu care nu este altul decât partenerul vostru, nu vă așteaptă nici în afara casei, nici în afara patului conjugal.

Această perspectivă luminează altfel mariajul, iubirea umană și transmiterea vieții. Ea nu este făcută din norme noi ci, mai degrabă, dintr-un nou mod de viață și de a înțelege valoarea vieții matrimoniale. Ea trezește responsabilitatea personală a soților, chemați să părăsească anonimatul și să fie protagoniștii unui act care se înscrie în planul Providenței, ca primă celulă de iubire și de viață care manifestă fața Creatorului” [9].

Astfel este transcendența iubirii umane trăită în toată plenitudinea ei, fără nicio restricție, pentru că noi am înțeles „că în seara vieții vom fi judecați după iubire” (Sf. Ioan al Crucii).

Viața conjugală este chemată să se proiecteze după trăsături și nuanțe nebănuite, dând mereu prioritate cuplului dincolo de orice realitate ocazională. Într-adevăr, cuplul este cu siguranță vocația – umană și supranaturală – tuturor celor care sunt chemați la această formă de viață.

Pentru a descoperi aceste nuanțe, trebuie nu doar iubire, dar și umor : pentru a accepta erorile care par să ne îndepărteze de o perfecțiune, inaccesibilă de altfel; a nu lua prea în serios situațiile adverse sau micile neînțelegeri, a nu ne îngrijora prea tare dacă lucrurile nu merg cum dorim; a se autoironiza, a accepta

critica constructivă cu recunoștință, toate acestea permit să nu cădem în orgoliul rănit, care otrăvește atât relațiile, fie ele amicale, filiale sau conjugale.

Ingredientul buneii dispoziții, sursă de bucurie, pentru a ne bucura cu celălalt, la celălalt este la fel de prețios. „Când se percepe iubirea ca principalul domeniu al dăruirii personale, al dăruirii a ceea ce este mai bun din tine, această iubire îmbracă imediat forța și frumusețea sacrului. Această iubire este atunci ludică, sursă de bucurie. Numai în dăruirea iubirii ființa umană este în măsură să spună „tu/ție” în sensul deplin al termenului. „Tu/ție” pentru a desemna ce este mai sacru și cel mai intim ființei umane” [10].

O bucurie mereu posibilă, în orice circumstanță, chiar și în momentele cele mai dureroase care ne împiedică să râdem, să contemplăm frumosul,

chiar să apreciem bunătatea, ca o realitate omniprezentă. Iubirea adevărată străpunge suferința. „Nu uitați că durerea este piatra de încercare a Iubirii” îi plăcea să spună sfântului Josemaría [11].

Totul în acest ajutor mutual, amănuntele mici sau mari, ***finețea iubirii*** despre care vorbește papa Francisc, optimismul și simțul umorului, totul, fără excepție, permite să fie perceput celălalt ca cineva minunat și uimitor. De aici, măreția și frumusețea iubirii conjugale se revarsă asupra binelui copiilor.

„Dacă merge bine cuplului și copiilor le va merge bine”. Într-adevăr, copiii țin mai presus de orice ***să vadă*** iubirea pe care și-o mărturisesc părinții, ei o resimt, sunt la un pas de ea. Sunt liniștiți atunci, căci fac parte dintr-un proiect familial stabil în care fiecare își are locul său, fiecare

este iubit necondiționat căci este fiul/ fiica părinților.

Iubirea este la baza procesului de educație, familială sau școlară. Se înțelege atunci ușor că primul act de pus în educația unui copil este iubirea părintească.

„Nimeni nu dă ceea ce îi lipsește”. Dacă nu iubești, nu poți oferi iubire. Nici nu poți să o ceri. Însă, o educație fără iubire depersonalizează ființa umană, nu atinge miezul central al personalității. Iubirea părinților este originală, anterioară, este sursa care precede totul și care este *la originea* copilului. Este o iubire *pro-creatoare*, sau mai bine zis *co-creatoare*. De aceea, iubirea părinților continuă să fie *la originea* copilului pentru că pune în el, în interiorul lui, în manieră constitutivă, această capacitate de a iubi care constituie originalitatea sa, această nouă personalitate care a văzut lumina

zilei și care se va dezvolta într-o biografie creativă.

Noi am fost creați pentru a ne dărui. Părinții sunt chemați în mod deosebit să-și arate iubirea față de copiii lor. O iubire care se exprimă, între altele, în deschiderea spre viață, care permite să dea naștere și să-și crească copiii finalitate proprie mariajului; în grija pentru sănătatea lor, securitatea lor; în însoțirea și orientarea spre fericire, în respectul libertății lor, ceea ce este una dintre cele mai bune dovezi de iubire.

Dacă iubirea părinților este slabă, ordinea naturală a dăruirii reciproce este sfărâmată, dar și această armonie de care profită nu numai soții, dar și copiii. Orice ființă are dreptul de a se simți iubită cu iubirea cu care numai cei doi părinți, bărbat și femeie, sunt în măsură să i-o ofere și să i-o transmită.

Mai târziu, copiii vor fi chemați de Dumnezeu să fondeze o familie, sau un celibat apostolic, ori la viața religioasă. Majoritatea vor fi reflexia a ceea ce au văzut la părinții lor. Noi nu creștem viitori medici, ingineri sau juriști, ci bărbați și femei care vor răspunde la chemarea lui Dumnezeu și care vor fi respectuoși, iubitori, generoși și devotați, în măsura în care au învățat-o acasă și au practicat-o în familie.

Să revenim asupra trecutului cu recunoștință, să privim prezentul cu siguranță și viitorul cu speranță, permite să ne dăruim din plin, să acceptăm cu bucurie că timpul trece în cuplu și să vedem că iubirea deschisă a lucrat la transformarea, la creșterea, la dăruirea soților. Această iubire pe care am încercat s-o transmitem copiilor nu are nevoie de cadouri ci de tandrețe.

După *Carolina Oquendo*

Photo de intrare: Angela Rutherford
(Creative Commons)

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1638.

[2] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece* , nr. 23.

[3] FRANKL, Viktor: *Omul in cautarea sensului vietii*, Ed. Vellant, 2018.

[4] MAJERES, Kevin: „Mindfulness as Practice for Purity” (<https://purityispossible.com/index.php/mindfulness-as-practice-for-purity>).

[5] Papa Francisc, *Audiență*, 13-V-2015.

[6] *Ibid.*

[7] *Ibid.*

[8] *Ibid.*

[9] *Paradisul îndrăgostiților*. M. Brancatisano. Osservatore Romano, 6-10-2002 (<https://www.fr.josemariaescriva.info/article/le-paradis-des-amoureux>)

[10] PIRFANO LAGUNA, Iñigo: *Ebrietas: El poder de la belleza*. Ed. Encuentro. Madrid, 2012.

[11] *Sfântul Josemaría, Drum*, nr. 439.

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
casatoria-ce-rezista-incercarilor-vietii/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/casatoria-ce-rezista-incercarilor-vietii/)
(07.08.2025)